

[Alsing Andersen.]

delen og for samarbejdet mellem alle nationer, kan efter vor mening kun løses på en for alle parter — jeg fremhæver for alle parter — betryggende måde gennem en fredelig, saglig forhandling, hvor der tages mere hensyn til nødvendigheden af at nå frem til en gensidigt tilfredsstillende ordning end til parternes nationale prestige.

Ud fra disse synspunkter kunne den socialdemokratiske gruppe i sin tid give fuld tilslutning til det standpunkt, som regeringen formulerede overfor det udenrigspolitiske nævn forud for den 1. Londonkonference i august måned, og hvorefter Danmark erklærede sig villig til at deltage i drøftelserne med andre interesserede lande i tillid til, at spørgsmålet ville kunne løses ad den fredelige forhandlings vej. Desværre førte denne konference som bekendt ikke til enighed om det forhandlingsgrundlag, der dog fik tilslutning fra 18 af de 22 deltagende lande. Jeg mener imidlertid, at det er af betydning at notere, at mindretallet bl. a. gennem udtalelser fra Sovjetunionen og Indien ligesom flertallet fremhævede deres interesse i, at den frie sejlads i kanalen blev sikret gennem en eller anden form for internationalt samarbejde med Ægypten.

Vi bedømmer nu situationen således, at det gamle Suezkanalselskab må være ude af billedet, hvad kanalens fremtidige drift angår. Vi tilslutter os regeringens erklæring om, at den fremtidige ordning ikke alene må bygge på hensynet til den internationale skibsfarts interesser, men også på hensynet til Ægyptens legitime interesser. Der kan for os ikke være nogen tvivl om, at den fremtidige ordning må hvile på et samarbejde med Ægypten, forstået således, som det bl. a. er udtrykt af USAs udenrigsminister, hr. Foster Dulles, at enhver ordning må respektere Ægyptens legitime suveræne rettigheder, og at Ægypten må have et rimeligt økonomisk udbytte af kanalen.

Hvad den fremtidige sikring af den frie sejlads for alle nationer angår, har præsident Nasser erklæret, at Ægypten ville påtage sig at garantere denne frihed. Denne erklæring ville efter min mening have vundet i værdi, dersom ordene var blevet fulgt af handling, således at den blokade imod skibe til eller fra Israel, som den ægyptiske rege-

ring i de senere år, også før kanalens nationalisering, har gennemført og opretholdt endda på trods af vedtagelser i De Forenede Nationers sikkerhedsråd, var blevet bragt til ophør som en naturlig følge af den afgivne erklæring. Alle skibe må efter vor mening fremtidig frit kunne sejle gennem kanalen, således som det er bestemt i den stadig gældende konvention af 1888, der netop fastslår, at blokade ikke må finde sted.

Det aktuelle spørgsmål, som folkettinget skal tage stilling til efter den højtærede stats- og udenrigsministers redegørelse, er, hvorvidt folkettinget skal anbefale Danmarks tilslutning til det forbund af Suezkanalens brugere, som den sidste Londonkonference har vedtaget retningslinier for. Efter at det ikke lykkedes 5 mands udvalget fra den 1. Londonkonference at komme i virkelig forhandling med den ægyptiske regering om kanalens fremtidige drift, er det den socialdemokratiske gruppes opfattelse, at det er en naturlig ting, at kanalens brugere gennem et fællesorgan søger at holde kontakt med hverandre og bistå hverandre med varetagelsen af de rettigheder, som disse lande har i henhold til konventionen af 1888. I de forelagte formlsparagraffer er det udtrykkeligt fremhævet, at det skal være brugerforbundets opgave at søge samarbejde med vedkommende ægyptiske myndigheder i dette øjemed. Som allerede fremhævet af stats- og udenrigsministeren udtaler konferencen sin overbevisning om, at de retningslinier, man er enedes om, ville være vel egnede, når man ved fredelige midler søgte at hidføre en løsning i overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt. Det er vor opfattelse, at det foreliggende grundlag giver et begrundet håb om, at brugerforbundet kan komme i det ønskede samarbejde med kanalens nuværende myndigheder om en praktisk løsning af de bestående problemer, og det er med tilfredshed, vi har konstateret, at de vedtagne retningslinier drager De Forenede Nationer ind i billedet, således som den højtærede stats- og udenrigsminister og Sveriges og Norges udenrigsministre allerede har udtrykt ønske om ved den 1. Londonkonferencens begyndelse.

Efter at England og Frankrig nu har taget det næste skridt på forhandlingsvejen ved at indbringe sagen for De Forenede